

Arrest

nr. 189 978 van 20 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 21 februari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van "*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*" van zijn broer O. B, die de Franse nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter*, waaruit blijkt dat de bloedverwantschap werd bewezen door middel van "*de geboorteakte/geboorteakte broer*" en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden een "*bewijs ten laste te zijn van EU'er in land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin*" voor te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- woonbewijs met historiek adressen aan de verzoeker;
- woonbewijs met historiek adressen aan de referentiepersoon;
- gelijkvormigheidsattest n°370/2016;
- gelijkvormigheidsattest n°373/2016;
- waterfactuur op naam van F. B.;
- "attestation administrative";
- "attestation sur l'honneur de prise en charge";
- "attestation d'hébergement".

Op 14 februari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 21 februari 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.08.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.08.2016 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde O. B. (...) geboren op (...), van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- 'attestation d'hébergement' dd. 15.09.2016 waarin een derde stelt betrokkene en de referentiepersoon gratis onderdak te hebben verleend op het adres (...) (Frankrijk) in de periode 01.06.2014 - 30.11.2015; identiteitskaart op naam van deze derde met vermelding van dit adres, waterfactuur dd. 21.06.2016 op naam van deze derde voor bovenvermeld adres: echter, uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon ooit officieel op dit adres gedomicilieerd waren. Bijgevolg kan deze verklaring niet worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation administrative' nr. 203/2016 dd. 16.09.2016 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin deze verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon als broers in Marokko op hetzelfde adres woonachtig waren. Echter, dit attest vermeld geen data, en er blijkt dan ook niet uit in welke perioden zowel betrokkene als de referentie-persoon op dit adres woonachtig waren. Uit dit stuk kan niet opgemaakt worden wanneer zowel betrokkene als de referentiepersoon Marokko verlieten, en of deze aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verklaring op eer dd. 20.09.2016 vanwege de referentiepersoon waarin deze stelt betrokkene ten laste te nemen: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden

uitgesloten, en er geen objectieve documenten ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan deze verklaring niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- woonbewijs met historiek adressen dd. 02.11.2016 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 18.08.2016 gezamenlijk zijn ingeschreven op het adres (...).

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 18.08.2016 in België op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is; er werd echter niet aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene niet ten laste vallen van de Belgische Staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3.2, eerste lid, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) "aangevuld door mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM(2009) 313)", van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':
"(...)"

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:
"(...)"

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende. Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn broer. Hij kreeg in plaats van de verwachte positieve beslissing en verblijfskaart een weigering van verblijf.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn - met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.

Gedaagde meent dat er niet voldoende is aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst". Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet: verzoeker heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van zijn samenwonen met zijn "broer Unieburger" aangetoond.

2. *In de bestreden beslissing is er een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden.*

*"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt."
(R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).*

Uit die vastgestelde onredelijkheid vloeit ook een schending van de materiële motiveringsplicht voort.

Het is voor verzoeker niet eens mogelijk is om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, zoals nochtans is bepaald in onder meer artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de rechtspraak van de Raad van State.

"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen

vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

In het arrest nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

De geleverde stukken worden door gedaagde beoordeeld als onvoldoende daar er niet kan worden onderzocht of het gaat om een werkelijke samenwoning.

Verzoeker verwijst voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG, namelijk de artikels

In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen (eigen onderstreping)

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend⁹ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund² door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was³.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn.

Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd⁴. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep."

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoeker, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon effectief bij hem woonde ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de beslissing bevel 20 laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat hij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet.

Dat de getuigenis van deze derde gepaard gaat met een identiteitskaart en zich blootstelt aan vervolging mocht zijn getuigenis niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Er is dan ook geen reden waarom deze getuigenis niet in aanmerking zou kunnen genomen worden."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 47/1, 2° en 47/3 §2 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de motiering een ongeoorloofde uitbreiding uitmaakt van de voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn, zijnde het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers. De beslissing zou een onevenwicht zijn zonder redelijke grondslag. De motivering zou hem niet toelaten te begrijpen waarom zijn aanvraag "mislukt" is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 18 augustus 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van zijn broer, O. B. (...), met de Franse nationaliteit. Verzoeker deed beroep op de toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"(...)"

Verzoeker legde ter staving van het ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn broer, de volgende documenten voor:

- Attestation d'hébergement van 15 september 2016: een persoon verklaart dat verzoeker en de referentiepersoon gratis onderdak hebben gekregen op een adres in Frankrijk van 01.06.2014 – 30.11.2015;*
- Attestation administratieve nr. 203/2016 van 16.09.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker en zijn broer samen woonachtig waren;*
- Verklaring op eer 20.09.2016 vanwege de referentiepersoon;*
- Woonbewijs met historiek adressen van 2.11.2016 waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon sedert 18.08.2016 samen zijn ingeschreven op het adres te Antwerpen.*

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met alle door verzoeker overgemaakte documenten rekening werd gehouden en gemotiveerd werd waarom op grond daarvan niet kan worden vastgesteld dat er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

In de beslissing werd uiteengezet dat op basis van de documenten enkel blijkt dat hij sedert 18/08/2016 in België op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, maar dat niet wordt aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Verzoeker betwist dit op geen enkel wijze.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van zijn broer. Ook voorgaande wordt op geen enkele wijze betwist door verzoeker. Evenmin weerlegt hij de vaststelling dat hij niet heeft aangetoond dat hij en zijn broer niet ten laste zouden vallen van de Belgische Staat en dat zijn broer over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om hem ten laste te nemen.

Verzoeker gaat er tenslotte volledig aan voorbij dat ook gemotiveerd werd omtrent artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en geoordeeld werd dat verzoeker niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en dat de aangehaald afhankelijkheidsrelatie tegenover hem wordt betwist.

Verzoeker beperkt zich tot een louter theoretische uiteenzetting en spitst zijn kritiek op geen enkele wijze toe op de concrete elementen zoals die blijken uit het administratief dossier.

Dat verzoeker enkel een verblijfsrecht erkend kon zien indien hij materieel werd ondersteund door zijn familielid dat in België verblijft, blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid en diens gezin dient door het Bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Er werd er geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip "ten laste" door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat verzoeker reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De gezinsherenigingsrichtlijn werd geenszin sop beperkende wijze toegepast.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zouden de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, niet afdoende zijn weergegeven in de beslissing zelf. Uit de uiteenzetting supra blijkt wel degelijk dat zowel de juridische grondslag als de feitelijke uitbreid werden uiteengezet in de bestreden beslissing. Een schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker "niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie", nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat hij "reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging", waarbij genoegzaam wordt toegelicht waarom het door hem voorgelegde "attestation d'hébergement" niet wordt aanvaard als afdoende bewijs, waarom de voorgelegde verklaring op eer niet mee in overweging kan worden genomen en dat uit het "attestation administrative" niet kan worden opgemaakt wanneer zowel de verzoeker als de referentiepersoon Marokko verlieten, en of deze aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voorts wordt in deze beslissing gemotiveerd dat uit de beschikbare gegevens weliswaar blijkt dat de verzoeker sinds 18 augustus 2016 in België op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doch dat er "niet

(werd) aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon”, dat de verzoeker “niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene niet ten laste vallen van de Belgische Staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”. Ten slotte wordt in deze beslissing nog overwogen dat “louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon” nu “de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”, waarbij bovendien nog wordt aangestipt dat “deze situatie betrekking (heeft) op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst”. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstreken”, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker in een tweede middelonderdeel aanvoert dat het voor hem niet mogelijk is “om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing”, wordt er op gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...)”

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)"

In een eerste middelonderdeel laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing "getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn - met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord". Hij licht toe dat de motivering van de bestreden beslissing dat "er niet voldoende is aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst" totaal in tegenspraak is met de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij "wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van zijn samenwonen met zijn broer Unieburger" (heeft) aangetoond". Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoeker een uitbreiding van de voorwaarden van de Burgerschapsrichtlijn bedoelt en niet van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Er wordt evenwel op geen enkele wijze toegelicht welke voorwaarden van de Burgerschapsrichtlijn (of de Gezinssherenigingsrichtlijn) op ongeoorloofde wijze zouden zijn uitgebreid, laat staan waarin een dergelijke uitbreiding *in concreto* zou bestaan. Evenmin licht de verzoeker *in concreto* toe in welk opzicht de motieven van de bestreden beslissing in tegenspraak zouden zijn met de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij beperkt zich tot een uiterst summier betoog dat hij wel degelijk de feitelijke situatie van zijn samenwonen met zijn broer heeft aangetoond, zonder hierbij *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat het door hem voorgelegde "attestation d'hébergement" niet wordt aanvaard als afdoende bewijs omdat er niet uit blijkt dat hij "en de referentiepersoon ooit officieel op dit adres gedomicilieerd waren", dat het voorgelegde "attestation administrative nr. 203/2016" geen data vermeldt zodat daaruit "niet opgemaakt (kan) worden wanneer zowel betrokkene als de referentiepersoon Marokko verlieten, en of deze aangehaalde samenwoont afdoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging" en dat uit de beschikbare gegevens weliswaar blijkt dat hij sinds 18 augustus 2016 in België op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doch dat er "niet (werd) aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon". Aldus doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem aangebrachte gegevens, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom deze beoordeling feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat uit lezing van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet wel degelijk blijkt dat moet worden aangetoond dat het "andere" familielid van een Unieburger in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie.

In een tweede middelonderdeel uit de verzoeker kritiek op het feit dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris "de geleverde stukken" als onvoldoende heeft beoordeeld "daar er niet kan worden onderzocht of het gaat om een werkelijke samenwoons". Hij verwijst daarbij voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden" waaruit hij citeert. Het aangehaalde citaat heeft evenwel betrekking op de voorwaarde van het "ten laste" zijn van het familielid en niet op het onderzoek "of het gaat om een werkelijke samenwoons". Met een dergelijk theoretisch betoog omtrent de bewijsvoering van het ten laste zijn van de Unieburger toont de verzoeker niet aan dat met deze interpretatie, toegepast op de feiten in zijn aanvraag – waarbij hij nogmaals herhaalt dat hij "wel degelijk duidelijke bewijzen voor(legde) van het feit dat de Europese referentiepersoon effectief bij hem woonde" – enkel kan worden geconcludeerd dat de motiveringsplicht, samengenomen met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geschonden is. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift ingaat op de concrete motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de vraag of hij al dan niet in het land van herkomst van zijn broer ten laste was, met name dat hij "niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene niet ten laste vallen van de Belgische Staat, en dat er niet werd aangetoond dat de

referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen en dat *“louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon”* nu *“de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”*, waarbij bovendien nog wordt aangestipt dat *“deze situatie betrekking (heeft) op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst”*.

Ten slotte stelt de verzoeker in het tweede middelonderdeel dat *“de getuigenis van deze derde gepaard gaat met een identiteitskaart en zich blootstelt aan vervolging mocht zijn getuigenis niet overeenstemmen met de werkelijkheid”* en dat er *“dan ook geen reden (is) waarom deze getuigenis niet in aanmerking zou kunnen genomen worden”*. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker een *“attestation d’hébergement”* van 15 september 2016 heeft voorgelegd *“waarin een derde stelt betrokkene en de referentiepersoon gratis onderdak te hebben verleend op het adres (...) (Frankrijk) in de periode 01.06.2014 - 30.11.2015”* en dat hij tevens een *“identiteitskaart op naam van deze derde met vermelding van dit adres”* en een *“waterfactuur dd. 21.06.2016 op naam van deze derde voor bovenvermeld adres”* heeft voorgelegd. Omtrent deze stukken wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat eruit *“niet (blijkt) dat betrokkene en de referentiepersoon ooit officieel op dit adres gedomicilieerd waren”*, zodat *“deze verklaring niet (kan) worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*. Uit deze motieven blijkt niet dat de getuigenis van de betrokken derde niet in aanmerking werd genomen (omdat deze niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid). Over deze documenten wordt enkel gesteld dat er niet uit blijkt dat de verzoeker en zijn broer ooit *“officieel”* op een gezamenlijk adres in Frankrijk gedomicilieerd waren. De verzoeker, die nergens in zijn verzoekschrift aanhaalt dat het vereisen van een bewijs van een gezamenlijke officiële domicilie als bewijs dat het andere familielid bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen onredelijk zou zijn, maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de voornoemde motieven feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet zijn.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*, reden waarom hem een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet of van artikel 3.2, eerste lid, a), van de Burgerschapsrichtlijn *“aangevuld door mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM(2009) 313)”* aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden

beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN